

[Lorentzen.]

møde i det udvalg, der i sin tid blev nedsat, da det socialdemokratiske forslag om de 28 mill. kr. kom til behandling, sagde det ærede medlem: ja, lad os dog bevilge de penge til de vanskeligt stillede arbejdsløhedskasser, for de kan trænge til dem. Det kan det ærede medlem sikkert godt huske. Og jeg kan huske, at samtlige øvrige medlemmer af udvalget var temmelig overraskede. Derefter blev der nedsat en kommission, men det ærede medlem hr. J. M. Pedersen — det gør mig ondt, at det netop er ham, jeg skal vende mig imod i øjeblikket — har misforstået sagen komplet, for det har intet som helst med de 28 mill. kr. at gøre. Det håbede jeg at jeg havde forklaret temmelig godt i første omgang — men det har altså desværre ikke været godt nok til, at det ærede medlem har kunnet forstå det. Det har heller ikke noget at gøre med de 50 mill. kr., som arbejdsløhedskasserne senere stillede krav om. Det viste sig nemlig, at der ikke var basis hverken for kravet om de 28 mill. kr. eller for kravet om de 50 mill. kr. Hvis vi havde fulgt det ærede medlems forslag, var staten kommet af med 28 mill. kr., men den var absolut ikke blevet fritaget for kravet i dag. Det er sandheden. Derfor tror jeg nok, man skal være meget varsom, når man diskuterer det problem. Det er rigtigt, som socialministeren sagde, at grunden til, at man ikke kom nogen vegne i denne kommission, i virkeligheden var, at man skulle have et pusterum imellem det tidspunkt, da første del af kommissionens opgave var løst, til man skulle tage fat på anden del; men første del af kommissionens opgave har jeg aldrig været villig til at løse efter de oplysninger, vi har fået. For forholdet var det, at vi udtrykkelig bad om at få at vide fra arbejdsmændenes side, om de opfyldte betingelserne i § 13, stk. 5 b, eller ikke. De mente, at de kunne ændre statistisk departements redegørelse eller foretage beregninger over dette spørgsmål, men vi hørte intet til det, og det var den egentlige

årsag til pusterummet. I øvrigt må jeg sige, at vi havde stillet mange spørgsmål både om forholdene i Sverige og mange andre steder, så helt uden arbejde har vi slet ikke været — bl. a. har jeg stillet en lang række spørgsmål.

**Poul Sørensen:** Jeg skal ikke beskæftige mig med de spørgsmål, der er blevet ført frem af de ærede medlemmer hr. Aage Fogh og hr. J. M. Pedersen. Jeg forstår, at de ærede medlemmer vil forsvare det, vi gør her, og det er jo al ære værd, men de har efter min mening ført dem frem på et tidspunkt, hvor vi burde have haft hele problemet til drøftelse. Jeg mener, at det vil blive vanskeligt nu at trænge igennem med en ændring, som kan komme arbejdsmændene til gode. Jeg vil derimod gerne diskutere med den højtærede minister. Ganske vist var vi for kort tid siden i den situation, at en taler blev henvist til at diskutere med en anden minister, men jeg kan alligevel ikke forstå, når den højtærede arbejdsminister dog repræsenterede regeringen på arbejdsløhedskassernes årsmøde, og når disse kasser oven i købet sorterer under socialministeriet, hvorfor det er ubekvemt for den højtærede socialminister at diskutere arbejdsløhedsproblemet med mig.

Jeg må altså fastslå den kendsgerning — og jeg gør det, fordi denne diskussion foregår over hele landet, fordi tiden er inde til at tage en sådan diskussion, og fordi ministeren og jeg nu står på lige fod — at den totale arbejdsløshed i øjeblikket er større blandt arbejdsmændene, end den har været i de sidste fire år. Hvis vi sammenligner de to perioder 1950—53 og 1953—56, ser vi, at socialministeren eller arbejdsministeren — hvem af de to ministre man nu vil tage — kører med en arbejdsløshedsbyrde hos arbejdsmændene på 33,3 millioner arbejdsløhedsdage mod 32 millioner i den første periode. Men det behøver vi selvfølgelig ikke at diskutere, hvis ministeren ikke er forberedt på det; jeg troede bare, at den højtærede minister til daglig fulgte disse